

somhelst repræsentativ Forsamling at fikke sig, med mindre den staar overfor en Regjering, der staar paa et fuldt konstitutionelt Standpunkt. Sige overfor en Regjering derimod, som staar udenfor det konstitutionelle Standpunkt, lige overfor en Regjering, der hylde saadanne Grundsaetninger som dem, vi have hørt Regjeringens udtale under denne Debat, er der ikke Tale om ved en enkelt Protest at kunne fikke sig imod Gjentagelse af, hvad man fordømmer og anser som forkert, hvorimod jeg aldeles ikke tvivler om, at det nok i Vengden skal lykkes os at faae slaet fast, at den Slags Forsøg paa Regjering, ikke kan gaa herhjemme; men dertil hører som sagt, mere end en enkelt Protest. Jeg siger dette, for ikke at lægge Mere i, hvad vi nu gjøre, end der virkelig ligger deri; thi det nytter ikke. Til at naae Maalet hører der maaste en lang og ubholdende Kamp, og at vi i denne Kamp ville seire, tvivler jeg ikke om, det kommer kun an paa, hvor besindig og rolig vi føre den. Men hvad det gjælder om her, er en Protest, en Protest, som vi ere nødte til at nedlægge mod, hvad vi anse for at være et Brud paa Grundloven.

Conseilspræsidenten (Estrup): Den ærede Ordfører gjentog i Dag, hvad han allerede et Par Gange tidligere har gjort gjældende eller villet gjøre gjældende, at det er Regjeringens Pligt at sørge for, at der kommer Enighed tilstede mellem de to Thing. Jeg tror ikke, at Paastanden bliver stærkere, fordi den gjentages. Beviset for, at denne Fordring i Virkeligheden er hjemlet i Grundloven, er den ærede Ordfører stadig bleven i det Mindste mig skyldig. Jeg skal altsaa ikke opholde mig videre derved, men jeg ønsker kun at udtale mig overfor den ærede Ordførers Formening om, hvad der fra Thingets Side maa gjøres for at forebygge en Gjentagelse af, hvad der skete den 12te April, at den sikreste Maade til at forebygge Gjentagelser paa, er, at begge Rigsdagens Afdelinger ere enige om at sørge for, at der til ingen Tid mangler en af Rigsdagen vedtagen Bevilling for Opkrævelsen af Statter og Afholdelsen af de nødvendige Udgifter. Det er den sikreste Maade at forebygge Gjentagelser paa, og jeg vil ret indstændig lægge det ærede Thing og overhoved den samlede Rigsdag paa Sinde at forebygge en Gjentagelse paa den af mig angivne Maade. Det er jo klart nok, at enhver Gjentagelse nødvendigvis vil gjøre det vanskelige og vanskelige at opretholde fuldt ud de forfatningsmæssige Tilstande. Jeg benægter, at de i dette Dieblit ere brudte; men jeg siger, at det vil blive vanskelige og vanskelige fuldt ud at opretholde de forfatningsmæssige Tilstande, overensstemmende med Grundloven, for hver Gang, Rigsdagen fremtvinger en Gjentagelse af, hvad der skete den 12te April. Det er jo netop Grunden, hvorfor jeg

tillod mig første Gang, jeg havde Ordet her, at fraraade — selvfølgelig uden nogen videre stor Tro til, at mit Raad vilde virke — at man nu gav sin Misbilligelse af den foreløbige Lov tilkjende paa den Maade, som det her er foreslaaet. Der er Maader nok, hvorpaa det ærede Things Protest eller Misbilligelse kan gives tilkjende; men denne Maade, hvorved der efter min Mening meget let vil skabes Nødvendigheden af en Gjentagelse med meget kort Frist, efterat Forkastelsen har fundet Sted, denne Maade har jeg netop af den Grund fraraadet, fordi enhver Gjentagelse efter min Mening er meget ubølgelig. Jeg tvivler ikke om, at der er ærede Medlemmer, som ikke ere saa fuldt overbeviste om min Trofasthed mod Grundloven; men jeg kan dog ikke negte mig selv den Tilfredsstillelse at udtale for det ærede Thing, at det kun var nødtvungen, at det første Skridt blev gjort, og at jeg for mit Vedkommende indtil et Aar, før det skete, vilde have anset det for en Umulighed, at den danske Rigsdag nogenstunde kunde have bragt en Nødvendighed tilstede for, at et saadant Skridt maatte ske. (Modsigelse.) Jeg siger udtrykkelig: indtil et Aar før. Jeg havde troet, at det dog i alt Fald fra Nogle Side vilde være blevet paaføjet, at Regjeringen, efterat den meget mod sit Ønske, meget mod sin Villie, var bleven tvungen til dette Skridt, dog havde søgt at gjøre en Tilbagevenden til regelmæssige Tilstande saa let som mulig. Det foreslaaer mig, at der foreligger uomtvistelige Beviser for, at dette har været Regjeringens Ønske. Jeg vil som saadant nævne, at selv den foreløbige Lov, hvad Udgifterne, og, jeg kan sige, ogsaa hvad Indtægterne angaar, kun indeholder det, som begge Rigsdagens Afdelinger ved den endelige Afstemning over Finantsloven den 31te Marts havde stemt for, indeholder Intet derudover, og jeg har endogsaa Grund til at antage, at den Anskuelse i det Mindste for ikke meget lang Tid siden har været delt af Medlemmer fra den Side af Thinget, som jeg maa regne til Regjeringens Modstandere, at naar der ikke tilveiebragtes en samstemmende Vedtagelse af Finantslovsforslaget, maatte gjældende Finantslov for næste Aar nødvendigvis blive det, som begge Thing vare blevene enige om. Jeg har som sagt nogen Grund til at antage, at denne Mening har været, om ikke delt af alle mine ærede Modstandere her i dette Thing, saa dog ikke været fremmed for en Del af dem. Et andet Bevis, som jeg vilde kunne føre for Regjeringens Ønske om at gjøre en Tilbagevenden til regelmæssige Tilstande saa let som mulig, er, at Regjeringen forelagde overensstemmende med Grundlovens § 25 den foreløbige Lov af 12te April i Forbindelse med Finantsloven for 1877—78 og derved gjorde det muligt at komme til regelmæssige Finantsbevillinger, uden at behøve at optage under Forhandlingerne om Finantsbevillingen Striden om Tilstedeligheden af det Skridt, som